

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 124/12

Λουξεμβούργο, 4 Οκτωβρίου 2012

Απόφαση στην υπόθεση C-22/11
Finnair Oyj κατά Timy Lassooy

Ο αερομεταφορέας υποχρεούται να αποζημιώσει τους επιβάτες όταν σε αυτούς προβλήθηκε άρνηση επιβίβασης λόγω της αναδιοργάνωσης της πτήσεώς τους εξαιτίας απεργίας στο αεροδρόμιο εκδηλωθείσας δύο ημέρες προηγουμένως

Η αποζημίωση λόγω αρνήσεως επιβίβασης καλύπτει όχι μόνον τις καταστάσεις υπεράριθμων κρατήσεων, αλλά και εκείνες που οφείλονται σε άλλους λόγους, ιδίως συνδεδεμένους με τη λειτουργία της επιχειρήσεως του αερομεταφορέα

Ο κανονισμός περί αποζημιώσεως των επιβατών και περί παροχής βοήθειας σε αυτούς¹ προβλέπει ορισμένα δικαιώματα υπέρ των επιβατών αερομεταφορών οι οποίοι έχουν ως τόπο αναχωρήσεως ή ως προορισμό αεροδρόμιο κράτους μέλους. Ο κανονισμός αυτός ορίζει την «άρνηση επιβίβασης» ως την άρνηση να μεταφερθούν σε μια πτήση επιβάτες παρά τη θέλησή τους, μολονότι εμφανίστηκαν εγκαίρως προς επιβίβαση και είχαν επιβεβαιωμένη κράτηση. Ωστόσο, ο κανονισμός προβλέπει περιπτώσεις όπου η άρνηση αυτή μπορεί να είναι δικαιολογημένη όσον αφορά τον μεταφορέα. Εκτός των περιπτώσεων αυτών, οι επιβάτες δικαιούνται αμέσως αποζημίωση, επιστροφή της αξίας του εισιτηρίου ή προώθηση με άλλη πτήση στον τελικό προορισμό τους, καθώς και παροχή φροντίδας κατά τη διάρκεια του χρόνου αναμονής μέχρι την επόμενη πτήση.

Λόγω απεργίας του προσωπικού του αεροδρομίου της Βαρκελώνης, στις 28 Ιουλίου 2006, η τακτική πτήση Βαρκελώνη-Ελσίνκι των 11.40 της εταιρίας Finnair ματαιώθηκε. Για να μην υποχρεωθούν να περιμένουν υπερβολικά μεγάλο διάστημα οι επιβάτες της πτήσεως αυτής, η Finnair αποφάσισε να αναδιοργανώσει τις επόμενες πτήσεις της. Έτσι, οι επιβάτες της πτήσεως αυτής μεταφέρθηκαν στο Ελσίνκι με την πτήση της επομένης (29 Ιουλίου 2006) την ίδια ώρα, καθώς και με ειδικά προς τούτο προγραμματισθείσα άλλη πτήση της ίδιας ημέρας, που αναχώρησε στις 21.40. Η ως άνω αναδιοργάνωση είχε ως συνέπεια ότι ένα μέρος των επιβατών που είχαν αγοράσει εισιτήριο για την πτήση της 29ης Ιουλίου 2006 των 11.40 υποχρεώθηκε να περιμένει την 30ή Ιουλίου 2006 για να ταξιδέψει στο Ελσίνκι με την τακτική πτήση των 11.40 ή με πτήση των 21.40 που προγραμματίστηκε ειδικά για την περίπτωση αυτή. Ομοίως, ορισμένοι επιβάτες, όπως ο T. Lassooy, που είχαν αγοράσει εισιτήριο για την πτήση της 30ής Ιουλίου 2006 των 11.40 και παρουσιάστηκαν κανονικά προς επιβίβαση, ταξίδεψαν στο Ελσίνκι με την ειδική πτήση της ίδιας ημέρας που αναχώρησε στις 21.40. Οι τελευταίοι αυτοί επιβάτες δεν έλαβαν καμία αποζημίωση από τη Finnair.

Εκτιμώντας ότι η Finnair τού είχε αρνηθεί χωρίς σοβαρό λόγο την επιβίβαση, ο T. Lassooy άσκησε αγωγή στα φινλανδικά δικαστήρια ζητώντας να υποχρεωθεί η αεροπορική εταιρία να του καταβάλει την αποζημίωση των 400 ευρώ, όπως προβλέπει ο κανονισμός για τις ενδοκοινοτικές πτήσεις άνω των 1.500 χιλιομέτρων.

Στο πλαίσιο αυτό, το Korkein oikeus (ανωτάτο δικαστήριο της Φινλανδίας), επιληφθέν της υποθέσεως σε τελευταίο βαθμό, υποβάλλει ερώτημα στο Δικαστήριο επί του περιεχομένου της

¹ Κανονισμός (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση άρνησης επιβίβασης και ματαίωσης ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσεως και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91 (ΕΕ L 46, σ. 1).

εννοίας της «αρνήσεως επιβιβάσεως», καθώς και επί του αν ο αερομεταφορέας μπορεί να επικαλείται εξαιρετικές περιστάσεις για να αρνηθεί βασίμως την επιβίβαση σε επιβάτες πτήσεων μεταγενεστέρων της ματαιωθείσας εξαιτίας τέτοιων περιστάσεων ή για να απαλλαγεί από την υποχρέωση αποζημιώσεως των επιβατών στους οποίους προβάλλεται άρνηση επιβιβάσεως.

Με τη σημερινή απόφασή του το Δικαστήριο κρίνει ότι **η έννοια της «αρνήσεως επιβιβάσεως» καλύπτει καταστάσεις υπεράριθμων κρατήσεων, αλλά και καταστάσεις που οφείλονται σε άλλους λόγους, όπως είναι οι λόγοι που συνδέονται με τη λειτουργία** της επιχειρήσεως του αερομεταφορέα.

Η ερμηνεία αυτή απορρέει όχι μόνον από το γράμμα του κανονισμού, αλλά και από τον σκοπό τον οποίο αυτός επιδιώκει, ήτοι, τον σκοπό της εξασφαλίσεως υψηλού επιπέδου προστασίας των επιβατών αερομεταφορών. Πράγματι, επιδιώκοντας να μειώσει τον αριθμό των επιβατών στους οποίους προβάλλεται άρνηση επιβιβάσεως παρά τη θέλησή τους, ο οποίος ήταν υπερβολικά μεγάλος, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε το 2004 μια νέα κανονιστική ρύθμιση, διευρύνοντας την έννοια της αρνήσεως επιβιβάσεως, ώστε να καλύπτει το σύνολο των περιπτώσεων στις οποίες ο αερομεταφορέας αρνείται να μεταφέρει επιβάτη. Επομένως, το να περιορίζεται η έννοια της «αρνήσεως επιβιβάσεως» μόνο στις περιπτώσεις υπεράριθμων κρατήσεων θα είχε στην πράξη ως αποτέλεσμα την αισθητή μείωση της προστασίας που παρέχεται στους επιβάτες, στερώντας τους από κάθε σχετική προστασία, ακόμα και όταν αυτοί βρίσκονται σε κατάσταση για την οποία δεν ευθύνονται οι ίδιοι, όπως αυτή των υπεράριθμων κρατήσεων –πράγμα το οποίο θα ήταν αντίθετο προς τον σκοπό του νομοθέτη.

Εξάλλου, το Δικαστήριο δέχεται ότι **η επέλευση εξαιρετικών περιστάσεων –όπως είναι η απεργία– οι οποίες οδηγούν τον αερομεταφορέα να αναδιοργανώσει τις μεταγενέστερες πτήσεις του δεν δικαιολογεί άρνηση επιβιβάσεως ούτε τον απαλλάσσει από την υποχρέωση προς αποζημίωση των επιβατών** στους οποίους αρνείται την επιβίβαση σε μεταγενέστερα προγραμματιζόμενες πτήσεις.

Επ' αυτού, ο κανονισμός προβλέπει, αφενός, τις περιπτώσεις στις οποίες η άρνηση επιβιβάσεως είναι δικαιολογημένη, ιδίως για λόγους υγείας, ασφάλειας της πτήσεως ή αεροπορικής ασφάλειας, ή ελλείψεως επαρκών ταξιδιωτικών εγγράφων. Όμως, το Δικαστήριο κρίνει ότι περιπτώσεις αρνήσεως επιβιβάσεως όπως η προβληθείσα στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι όμοιες προς τις περιπτώσεις που οφείλονται σε τέτοιους λόγους, διότι για τον λόγο αυτό αρνήσεως δεν ευθύνεται ο επιβάτης.

Αντιθέτως, η κατάσταση αυτή είναι συγκρίσιμη προς άρνηση επιβιβάσεως οφειλόμενη σε υπεράριθμες κρατήσεις, κατάσταση την οποία δημιουργεί ο αερομεταφορέας για οικονομικούς λόγους. Ειδικότερα, η Finnair είχε παραχωρήσει σε άλλον επιβάτη τη θέση του T. Lassooy, επιλέγοντας η ίδια τους επιβάτες που θα ταξίδευαν.

Μολονότι η αναδιανομή αυτή των θέσεων πραγματοποιήθηκε με σκοπό να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να υποχρεωθούν να περιμένουν για υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα οι επιβάτες των πτήσεων που ματαιώθηκαν εξαιτίας της απεργίας, εντούτοις η Finnair δεν μπορούσε να επικαλεστεί το συμφέρον άλλων επιβατών για να διευρύνει αισθητά τις περιπτώσεις στις οποίες δικαιούται να αρνείται δικαιολογημένα την επιβίβαση σε ταξιδιώτες. Η ερμηνεία αυτή θα είχε κατ' ανάγκη ως συνέπεια να στερήσει από κάθε προστασία τους επιβάτες των μεταγενεστέρων πτήσεων, πράγμα το οποίο θα αντέβαινε προς τον σκοπό του κανονισμού.

Αφετέρου, από τον κανονισμό προκύπτει ότι ο αερομεταφορέας δεν υποχρεούται να καταβάλει αποζημίωση σε περίπτωση ματαιώσεως πτήσεως λόγω «εξαιρετικών περιστάσεων», δηλαδή, περιστάσεων που δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν έστω και αν είχαν ληφθεί όλα τα εύλογα μέτρα. Αυτό συνέβη στην περίπτωση των επιβατών στους οποίους προβλήθηκε άρνηση επιβιβάσεως την ημέρα της απεργίας. Ωστόσο, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν προέβλεψε ότι παύει να υπάρχει υποχρέωση αποζημιώσεως των επιβατών σε περίπτωση αρνήσεως επιβιβάσεως παρά τη θέλησή τους για λόγους που συνδέονται με την επέλευση «εξαιρετικών περιστάσεων». Πράγματι, το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι οι εξαιρετικές περιστάσεις δεν μπορούν να αφορούν παρά μια συγκεκριμένη πτήση και μια συγκεκριμένη ημέρα, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει όταν η

άρνηση επιβιβάσεως οφείλεται σε αναδιοργάνωση των πτήσεων κατόπιν της επελεύσεως εξαιρετικών περιστάσεων που επηρέασαν μια προγενέστερη πτήση.

Ωστόσο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το συμπέρασμα αυτό δεν εμποδίζει τους αερομεταφορείς να αξιώνουν αποζημίωση από οποιονδήποτε προκάλεσε την άρνηση επιβιβάσεως, περιλαμβανομένων των τρίτων. Η αποζημίωση αυτή μπορεί να μετριάσει, ή ακόμη και να άρει τη σχετική οικονομική επιβάρυνση των αερομεταφορέων.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106